

Recept za lepši dan.

ALEKSANDRA

Osmeh za dan – knjiga za osmeh.

SAŠA

I da znate da nam naslov vaše nove knjige treba!

RADOSLAVA

Počela sam da primjenjujem ove priče pred spavanje i mogu ti reći da djeluju i antiaging i fiskulturno, stomačni mišići se zategli od smijeha i lice isto, jedino što muž nije mogao da spava jer je svakih par minuta mislio da mi nije dobro.

KORNELIA

Samo da kažem da me Vaše knjige često nasmeju do suza. Muž tačno zna kad čitam Vaše knjige.

SLAĐANA

Samo sam želeo da znaš da tvoje knjige imaju i terapijsko dejstvo.

LUKA

Ja sam se tako ludo zabavio čitajući ovu knjigu. Svima tople preporuke, a Jelici sve pohvale... Bensedin u pričama!

ALEKSANDAR

Živeti svoj život, svaku od sekundi koja nam je data, i umeti da se nasmeješ, neobuzdano i glasno, i samom sebi i svom preozbiljnom životu, jeste najvažniji naš zadatak. Onaj koji se ne može odložiti za kasnije.

ARIJEL

JELICA
GREGANOVIĆ

**OSMEH ZA
SVAKI DAN**

■ Laguna ■

Copyright © 2015, Jelica Greganović
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ćerke su blago ovog sveta.
Zbog toga ovu knjigu posvećujem
svom blagu – Zarji.*

Sadržaj

Nova na bis	9
Ljubav u tegli	17
Ibrahimov sin vilinski	21
Srećnici i zalivači	27
U prilog toleranciji	31
666	37
Zabranite realnost!	45
Ognjem i Marijom	51
Vreme kutija.	55
Svekrvobolja.	59
Ruska tuga pregolema	65
Zarji	71
U zagrljaju domovine.	77
Podgrejana	83
Vlade u pokušaju	89
Kuća sa pesnikom.	93
Zabavnik i ja.	99
Nacionalni sport	107

Mraci i mrakovi	113
Pogoršanje srpsko-ruskih odnosa	117
FiloSofije	123
Priča za Boba	127
Kazna božja	135
Nikola sveti	141
Zelena milja i crna mačka	147
Princeza Vojka i princ Zoran	153
Treća ofanziva	159
Pakao lično	163
Trenutak nepažnje	171
Života posle života	175
Meki Č i tvrdi K.	181
Do poslednje sijalice	187
Emanciploatacija	193
Simbol mira	197
Ženska muška posla	203
Jedva čekam	209
<i>O autorki.</i>	213

Nova na bis

*K*njigu je najbolje početi krajem, zato što su krajevi
Kuvod u početak.

Dakle, krajem godine, negde sredinom novembra, kurtoazno, „reda radi“ pitanje: „Kako si?“, počne da ustupa mesto nagradnom rebusu: „I, gde ćete za Novu godinu?“ Naravno da postoji i jedninska opcija. Odgovaranje postaje napetije kako se Nova godina sve bliže prišunjava vremenskim vratima. Provereni način da izbegnete dalje objašnjavanje je da u rečenicu uglavite „krug porodice“ ili ono „ništa posebno, kod kuće“, jer u suprotnom vas čeka pretresanje po većini raspoloživih padežnih pitanja. Naravno, kako je pored uobičajene od skoro legalizovana i takozvana „domaća“ Nova godina, klistiranje po pitanju dočekivanja i ispraćanja godina je produžilo rok trajanja čak do sredine januara. Ima već dvadesetak godina, što je teško izgovoriti a kamoli napisati, kako to pitanje kod mene izaziva blagi užas i svetu stravu. Zato što...

Jednom davno, pre pomenutih par decenija, kad imamo samo jedno dete, zvano Prestolonaslednik i samo jednog kućnog ljubimca zvanog Mama Hoću Zeku, odlučeno je da sačekuju Novoj godini ne uprizoravamo kod kuće. Za promenu. Malo svežine i mašte. Prirode i vazduha, naglašeno. Ideju je dobio naš prijatelj, a Žmuju je oduševljeno prihvatio. Ukratko, rešeno je da se rezervišu kućica za zimovanje koja je u posedu fabrike prijateljevog oca. Na divnom mestu, Navrbrdavrbramrda, na vrh Pohorja planine. Tamo će biti snega, dete da se igra, čistog vazduha, dete da diše, tišine, dete da se naspava... lepota jedna. Možda bi ipak trebalo da naglasim da je prijateljeva bolja polovina tada bila trudna. Kao i ja. Samo što sam ja imala i trogodišnje dete muškog roda koje je više funkcionisalo kao nitroglicerina pored otvorenog plamena nego kao ljudsko mladunče. Moje tadašnje stanje veličine nosača aviona i njena forma hranilice za sve gradske golubove nisu mogli da misle dalje od roka postavljenog za spasavanje od blagoslovenog stanja, zbog čega smo obe bile ometene u razmišljanju. Jedva sam uspevala da se obujem i stignem rođeno dete, kud još i o dočeku Nove godine da mislim.

Tako smo se, nekoliko dana pred Novu godinu, veselo potrпали u dva automobila i krenuli put sela u planinskoj nedodžiji. Mada nam je prvo bilo rečeno da je to dođija i da je blizu civilizacije, ako ne daj bože nešto zatreba. Na pola puta uzbrdački ispostavilo se da tamo i koze pasu pod ručnom, da nam se dete skotrljalo u gepek, a da se

Mama Hoću Zeku već kilometrima koprcu po leđima, uzaludno pokušavajući da se izbori sa gravitacijom. Sneg je bivao sve idiličniji i dublji. Negde pred ciljnim selom, koje je jedva škiljilo svetlima zatrpanim belinom, Žmu i inovativni prijatelj su morali da se prostru pod prevozna sredstva gde su oko sat vremena potrošili nameštajući lance na točkove. Prestolonaslednik je spavao u gepeku zatrpanom zalihama hrane, jer u selu prodavnice ni na horizontu nema, Mama Hoću Zeku se konačno postavio na kratke noge i srećno glodao sedište, a prijateljica i ja smo vršile mentalnu fotosintezu izazvanu ranije pomenutim trudnoćama. Sedele smo mirno kao dva plika i uspravno duvakale.

Taman kad je pao mrkli mrak, a selo samo cakljenje snega osvetljavalo, stigli smo pred objekat zvani zimovališta. „Zvani“ zato što je to bila obična seoska kuća sa šupom, napuštenom štalicom i kokošarnikom koji se savijao od snežnog nameta. Trebalo mi je rekordnih desetak minuta da shvatim šta me je snašlo. Da budem preciznija – ko me je snašao. Žmu i prijateljski par, ne računam naivno dete i zeca koji je već žvakao krparu, naprosto su se zaprepastili. Kuća je imala samo dve sobe, kupatilce, podrum i kuhinju koja je glumila dnevnu sobu, trpezariju i jatačku salu za sastanke zalutalih partizanskih kurira. Ni jedna od pomenutih prostorija nije imala grejna tela poznata kao radijatori, još manje peći. Samo nas je kuhinja ledeno gledala pothlađenim šporetom na drva. A ni struja se baš nije mogla pohvaliti

aktivnošću. Prosto rečeno, sijalice su više brljavile nego svetlele. Česme su šištale kao gladni pitoni, jer je vodu tek trebalo pustiti u cevi. Ali tek nakon što je neko nasekira ispred kuće, jer je tamo živela u agregatnom stanju leda. Troje gradskih ljudi nije moglo da se naiznenađuje zatečenim stanjem negradskog stambenog objekta. To u filmovima nije tako – tamo kršni, srećni seljaci, žive u toplom, plamen bukti, voda teče, miriše osušeno meso, sve purnja od zdravlja...

Prvi problem je bio paljenje vatre. Trebalo je naći drva. Nakon što je izgledalo da je nepovratno nestao, Žmu se, po mom nalogu, pojavio sa naramkom drva na kom je bio još veći naramak snega. Prosto, nije znao da se drva uzimaju iz šupe, a ne iz snežne gomile pored nje, kao što mu niko još nije javio ni da mokra drva ne gore. Za to vreme je moja trudna sapatnica skoro doživela belu smrt u kupatilu. Nije uspela da primeti grejalicu. Njen muž je, ogrnut tepihom moljcima izjedenim, čučao pored šporeta tvrdeći da je godinama bio izviđač i da je paljenje vatre za njega mala maca. Mače. Žmu koji se, nakon što sam ga ponovo poslala u šupu, konačno vratio sa suvim drvima i prijatelj preuzeli su na sebe paljenje... U roku od desetak minuta smo svi bili na čistom vazduhu. Koji je škripao od mraza. Mogao si da se posečeš udahom. Jer je u kući vladala takva dimčina da se prst pred okom nije video. Od izviđačkog plamena ni traga bilo nije. Mama Hoću Zeku se manuo glodanja stolice i kukavički je trčao ukrug.

Dočekivanje Nove godine je nastavljeno kad sam ja, u ime opšteg opstanka, preuzela komandu.

Prvog jutra je utvrđeno da je kuća ledena ako neko ne ustane kao vampir i založi vatru. Vatru ložim ja, jer izviđači to ne znaju. Vatra se loži drvima koja cepam ja, jer ostali su u opasnosti da prilikom te radnje sebi odseku bar jedan ekstremitet.

Kupanje je prošlost a zapiranje sadašnjost, jer je bojler dovoljan taman za džezvicu kafe.

Stazu do šupe sa drvima i od izlaza iz kuće ka kapiji treba soliti. Jer je kao bob staza. I ne, ne solimo je poslednjim zalihama kuhinjske soli, kao što je to Žmu pokušao, već pepelom. Ja je solim, jer ostali sav pepeo pospu po kuhinji umesto po putu.

Druge noći su se u podrumu pojavili miševi. Oduševljeni našim količinama hrane, pozvali su u goste i svoje rođake iz tri susedna sela. Žmu je odbio da ide u selo i od nekoga pozajmi mačku. Zato sam ja obukla Prestolonaslednika kao meče i krenula. Mama Hoću Zeku je ostao kod kuće, sa gradskim svetom, da do kraja pojede sanduk za drva. Komšije iz treće kuće od nas su nam, smilovavši se na trudnicu i dete, pozajmile ogromnog, žutog mačka kog sam jedva dokotrljala kući. Mama Hoću Zeku je od tada živeo na vrhu ormana. Uvređen i životno ugrožen. Mačak je, potkupljen toplim mlekom i slaninicom, odlučio da nikada više ne ode od nas. Danju sam njime pokrivala Prestolonaslednika, a noću je zavodio red u podrumu.

Hrana mora da se štedi, jer smo odavno mećavama odsečeni od civilizacije. Dete i trudnice imaju prednost. Pivo ne sme da se hladi napolju, jer mraz od njega pravi rakete zemlja-zemlja. Zeca ne možemo da pojedemo, jer je detinji ljubimac. Iako je štetočina koja, iz ljubomorne osvete, jede pozadinu ormana.

Novine, donesene sa nama iz civilizacije, ne bacaju se, ono što ostane od potpaljivanja koristi se za pravljenje duduka koji se guraju u prozore, ne bi li ikako sačuvali kuću od noćnih, polarnih nasrtaja mraščine.

Prijatelju i prijateljskoj trudnici zabranjuje se da ispred kuće vežbaju paljenje petardi i raketa, jer su komšijske krave zbog zvučnih šokova prestale da daju mleko. Em nećemo imati mleka za Prestolonaslednika, em bi selo moglo da nas protera, što neće na dobro da izađe. Sve dok se sneg ne smanji za bar pola metra i otvore se putevi ka dolini.

Žmu ima da me sluša i kontroliše svoje gradske nagon. Nema odlazaka u šetnju pred sumrak i početak mećave. Zato što smo, kad je to urađeno prvi i poslednji put, pod sloganom „Što si dosadna, neće smak sveta, da malo prošetamo dete po čistom vazduhu i snegu...“, to isto dete umalo izgubili. Na pola puta, usečenog u smetove snega, uhvatili su nas mrak i mećava. Dete, obučeno u sve što se našlo, bez mogućnosti da se samostalno kreće, sedelo je na sankama koje je vukao Žmu. Ja sam išla napred, stomakom probijajući put. Da se nisam slučajno osvrnula, Žmu ne bi ni primetio da su sanke postale suviše

lake. Vraćanjem kroz zamete uspjeli smo da nađemo dete, dvadesetak metara dalje sedelo je zaprepašćeno u snegu.

U selu se svima govori „dobar dan“, kao da su nam rod rođeni. Zato što ne znamo koja će sve muka da nas snađe dok se Nova godina ne probije u našu guduru i dok ne bude iole isplužen sneg ka civilizaciji.

Najvažniji zaključak, u formi samonaredbe, odnosio se na mene: „Nikada, ali nikada više, ne kreći sa ljudima koji ne znaju da zapale vatru i selo viđaju samo u knjigama i na televiziji, u bilo šta što se ne zove gradom!“ Robinzon se bar brinuo samo o sebi. I nije bio trudan. I Mama Hoću Zeku mu je bio bar jedan dan sigurne prehrane, a ne uništitelj sve sirote, pokretne i nepokretne imovine.

Tako da za Novu godinu ne znam gde ću, al' znam gde neću.

Ljubav u tegli

*M*ajčinska ljubav je velika, bezgranična, nemerljiva. Može se na bezbrojne načine pokazivati, ali postoje i oni koji ni mašti na pamet ne padaju. Uzmimo, na primer, ajvar. Dotični na prvi pogled spada u pronalazke ljudskog roda čijom se genijalnošću džak paprike satera u jednu teglu i time postigne da ista na otvorenom tržištu postane skuplja od heroina. Ipak, postoji nešto još dragocenije od ajvarske ljubavi.

Naime, kao što je opštepoznato, ajvar se pravi tako što prvo uspete da kupite pravu papriku, onda istu morate da ispečete, pri čemu već izgubite polovinu kupljene količine. Zatim se dotična cedi, a onda njen kusur ljušti. Istovremeno se odbacuju „čepovi“, tj. drške i semenke, da bi se dobio filetirani oblik paprike, zvani „hermelinčić“. Sledi još jedno ceđenje uz prateće neminovne količinske gubitke. Onda se pristupa mlevenju, pa prženju i upržavanju samlevenog. Količina dramatično pada srazmerno lokomotivnim isparenjima. Istovremeno nestaje i vaš

osećaj za vreme, jer upržavanje ajvara kraja nema... Kada je sve gotovo, dobijena količina ajvara, naročito ako ga stavite u kilske tegle, prosto izaziva suze u očima. Nema nikom da se daje, nema da se jede supenim kašikama i maže na hleb tri prsta debelo, nego se, kako svakom delikatesu pristaje, deli na mikroskopske mrve i dozi-ranje pipetom. Nije džabe ruska reč za kavijar – ajvar.

Međutim, postoji nešto još raritetnije od ajvara, a to je ljubav potpuna, nebeska. Od ajvarske predanosti je deli reč iz drugog pasusa – „mlevenje“. To su cepkane paprike. To ime bi se moralo pisati velikim slovom, iako nema toliko velikog slova kojim bi se rad na njima dočarao. Cepkane paprike su pramajka ajvara, arhetip. One sežu u vreme kada nisu postojale mašine za mlevenje. One su razlog zbog kog je ukinuta Sveta Inkvizicija. Naime, jednom su se skupili zli ljudi u crnim spavaćicama i prodiskutovali o najpromišljenijim merama mučenja. Kada su shvatili da na njihovom spisku maltretiranja ljudskog tela i uma nema cepkanja pečenih paprika, odlučili su da se povuku sa istorijske scene i postišeni odu u večnost.

- Da li ti mene voliš?
- Najviše na svetu.
- Hoćeš li onda da mi napraviš cepkane paprike?
- Naravno da neću.
- Eto vidiš, kada bi me zaista volela...
- Neću.

-
- Ja sam tvoje najmlađe dete, tvoja beba...
 - Vidi koliki si, kakva crna beba?!
 - Ja ću uvek biti tvoja beba, a mame vole svoje bebe...
 - Bebe ne jedu cepkane paprike.
 - Bebe koje njihove majke vole jedu cepkane paprike.

Ovako je otprilike izgledao bilateralni razgovor između mene i mog najmlađeg deteta. Naravno, već punoletnog. I završio se na moju štetu. Majčinski sam čučnula i pristala da napravim cepkane paprike. Jasno je da to nisam mogla da uradim samo za njega, već i za ono dvoje koji su napeto, negde pozadi, čekali rezultat pregovora.

A za sve je kriva moja Najbolja Drugarica. Ona što ima samo jedno dete, jedinče muško, a ono samo jedna usta, i ma koliko se trudilo, uprkos svojoj planinskoj gabaritnosti, ipak ne može da pojede kamion paprike. Što sa mojim potomcima, koji se broje sa tri prsta, nije slučaj. Oni mogu da utamane i nekoliko kamiona pomenutog povrća. Naročito kada je teglirano. I posebno kada se radi o cepkanim paprikama.

Zato mi nije ostalo drugo, nego da preko mog ličnog prodavca voća i povrća prvo nabavim šleper paprika iole prirodne veličine. Jer, ove godine su svi sejali lusterače, one paprike što se sa obe ruke ljušte, kao posteljину da presvlačite. Onda smo paprike i ja otišle kod tetke u selo i tamo uprizorile takvu dimčinu da su svi

šumadijski vatrogasci bili „na gotovs“ i napeto čekali dalji razvoj situacije. Narednog dana mi je tetka pomagala da oljuštim i očistim ispečeno. Međučeđenja da ni ne pominjem, tekle su crvene reke kao u najgorim trenucima istorije. E, onda je na red došlo cepkanje. Sve rukama, naravno. Nema zabušavanja seckanjem. Jer kad se secka, ne može da se, tokom kuvanja, napravi vezno tkivo potrebno za poznatu ajvarsku strukturu konačnog proizvoda. Cepkala sam, cepkala, cepkala, cepkala, cepkala, cepkala, cepkala... i još bih ja cepkala, nego neće biti dovoljno mesta na ovoj strani. Bila sam na rubu da postanem serijski ubica, sreća te iscepках iole na vreme. Malo mi se ruke još uvek tresu, ali dobro sam. Valjda. Prženje i upržavanje, koje je sledilo, ni ne računam. To sam odradila kao svaki pristojan zombi, cepkanjem potpuno isključenog uma.

Rezultat prve ture se već šepuri na pultu, nizovi moje, u tegle strpane ljubavi. Majčinske. Jer niko ne voli tako jako i nerazumno kao majka. Tako cepkano.

Ibrahimov sin vilinski

Ova priča ima dva početka. Oba vode ka zelenom kraju.

Prvi početak je da je trebalo krečiti naš stan. Kao likovno obdarena, prijavila sam se za taj sizifovski posao i odmah dobila jednoglasnu podršku od ostatka brojnog stanovništva našeg doma. Uključujući i domaćina kuće, Žmua, koji je kasnije pištao da je očekivao krečenje po modelu Kaosavnormalansvet, a ne napade impresionizma. Zato je mirno prolazio pored mene dok sam visila na merdevinama, sva flekama dekorisana kao da imam zečititis. Povremeno bi samo duhovito pripitao:

– Majstore, može pivo?

Ja sam mu potplafonski, u odgovor, mumlala spisak familije, dok se on srećno kikota. A onda je napravio katastrofalnu grešku i pustio me da odem kod drugarice na kafu. Opšte je poznato da majstora ne treba puštati iz kuće sve dok posao nije završen. Tamo, u komšiluku, ugledala sam nešto što je moje likovne sklonosti podbolo

iglom u nisku pozadinu. Naravno da sam odmah pitala za tehniku, komšinica mi je priznala kako se to radi, pa sam već koliko sutradan pristupila krečenju jedine neokrečene nam sobe, spavaće, tom novovidenom metodom. Da bi ista imala očekivani efekat, trebalo je ne koristiti belu boju kojom sam ceo kusur stana već obojila. Pošto je Žmu biranje boje u kojoj će spavati prepustio meni, odlučila sam se za zelenu. To je boja života, mira, budućnosti i horoskopskog Bika kom s ponosom pripadam. Jasno je da to nije mogla da bude neka tamna zelena boja hladovine u praistorijskim šumama, morala je da bude živa kao list u pubertetu. Žmu je pristao na objašnjenje i otišao da razmišlja kako list u pubertetu uopšte izgleda.

Ja sam izmešala boje, dobila zamišljenu zelenu nijansu, isekla veliki sunđer na manje kocke i pristupila radu. Umesto običnog krečenja, ovde se sunđer umače u boju i njime se na zidu ostavljaju nepravilno okruglasti oblici. Poštenije nazvani – fleke. Sve gusto jedna do druge. Ukratko, impresionizam na delu. Ujutru sam počela. Uveče mi je ručni zglob izgledao kao teniska lopta, zbog čega je ta ruka odbila dalju saradnju i bilo kakav rad. Ali je zato naša spavaća soba bila okrečena, prosto je sijala. Šta sijala, listala! Jedini problem je bio Žmu. Pri prvom pogledu na sobu u kojoj će ubuduće spavati, onako osveženu bojom, maštom i tehnikom, pisnuo je od užasa:

– Da li si ti normalna?! Ovo izgleda kao džungla! Spavaću u žbunju, nešto me gleda iz zida...

Na svu sreću, deca su tu imala više razumevanja prema majci koja ih je rodila. Sve troje su nežno vukli oca za majicu i šaptali, da ja ne bih čula:

– Tata, pusti mamu, vidiš da je srećna...

I jesam bila srećna, više od godinu dana sam se budila u šumovitom zelenilu spavaće sobe, zadovoljna i zbog toga što me ništa tokom noći nije pojelo. A onda je Žmu najmio molera koji je potrošio okean farbe, usput mi pominjući kompletno porodično stablo, i našu sobu ponovo doveo u jednobojno stanje.

Drugi početak je Ibrahim. Nizak, okruglast, bosoglav, strog ali pravedan. Obučen u plavi, radnički mantil koji mu je davao autoritet uniformisanog lica. U uglu usta mu je uvek visila čačkalica koja se kretala shodno njegovom verbalnom nastupu. Ibrahim je bio domar u zgradi Babe i Dede moje dece. Ibrahima je uvek pratio zvon buketa ključeva, od njega još niža žena u šalvarama, i vika na komšijsku decu koja je bila mešavina zaboravljenog maternjeg jezika, nekada davno naučenog u Bosni, i nikada naučenog slovenačkog. Jednog dana Ibrahim je odlučio da završi karijeru i ključeve preda svom sinu, Imrizu. Zadržao je ženu u šalvarama i dreku na maloletni komšiluk.

Posle dva početka, konačno sledi i razrada koju ću dovršiti omanjim zaključkom.

Zamena na, za svaku zgradu bitnom, položaju domara, kao uostalom i na svakoj funkciji, unela je zabunu i privremeni strah u delovanje Babe moje dece. Zbog toga joj je trebalo poviše hrabrosti da se obrati Imrizu i zamoli ga da joj zameni neonsku lampu u kupatilu. Zašto nije zamolila svoje unuke da to urade, nije nam jasno. Da jeste, ove priče ne bi ni bilo. Zatrpan gomilom odgovornih poslova jednog domarskog naslednika, Imriz je jedva našao vremena da usliši Babinu molbu.

Od tada se naša deca kotrljaju od smeha, Žmu i ja se čudom čudimo, a Baba i Deda vrše fotosintezu. Naime, prezauzeti, maštoviti Imriz im je u kupatilo stavio zelenu neonsku lampu. Zbog toga je penzionerski mokri čvor u potpunosti zasijao takvom zelenom bojom da bi amazonske prašume dodatno pozelenele od zavisti. Pomenute sanitarije usput izgledaju kao najzelenija kabina vasijskog broda zelenih gostiju iz svemira. *Zvezdanim stazama* nikada nije uspelo da dočaraju takvu vanzemaljnost, čak ni onda kada su farbali već snimljene epizode. Prosto, tu neprirodnu, nestvarnu, nasrtljivo zelenu boju kojom blešti Babino i Dedino kupatilo, svet video nije. I gde je uopšte Imriz takvu neonku kupio? I zašto? Ukućani smatraju da su ova pitanja suvišna kada se uzme u obzir to da bi Baba i Deda mogli da puste korenje, da olistaju od ulaženja u takvo kupatilo i da, što je najgore, možda i rode. Ukoliko sasvim ne odustanu od poseta kupatilu, jer ih svaki pogled u ogledalo dovodi u susret sa zelenim zombijem, sveže iz groba ustalim.

Trenutna situacija je sledeća: kupatilo se i dalje zeleni, Baba ne sme da pozove Imriza sa zahtevom da zameni prokletu zelenu neonku jer misli da će biti javno streljana na trgu kao svi koji su se usudili da dva puta zaredom uznemiravaju njihova veličanstva domare. Deca čekaju da ih Baba pozove da promene sijalicu, i kanda boga mole da se to skoro ne desi, jer ovakvo veselje i humor nismo dugo u porodici imali. Kupatilo se vilinski zeleni. Ibrahimov Imriz ni ne sluti da je u knjizi završio.

Što se mene tiče, meni je sve zeleno pred očima.